

آن ها توزیع می کردم. کم کم به این فکر افتادم که خودم کارگاهی را ایجاد کنم.

❖ خیاطی در کنار صحافی

همسر در چاپخانه ای کار می کرد و کارهای بعد از چاپ مانند چسب زدن را به خانه می آورد و با هم انجام می دادیم. بانوانی که برای کار خیاطی به منزلمان می آمدند، می دیدند که کارتن هایی برای چسب کاری در کنار منزلمان است و آن ها هم برای کار ابراز تمایل کردند و کار قبول می کردند. از صبح که بیدار می شدم تا شب خانه مان درش باز بود و رفت و آمد بانوان محل برای دریافت کار یا تحویل یک لحظه هم قطع نمی شد اما نظم در کارهایم وجود داشت. یکی کارتن های را می آورد، دیگری کارهای آماده شده پوشاک را و تمام این موارد را باید به شخصه سامان می دادم زیرا همسر از صبح تا بعد از ظهر سرکار خودش بود و شب که برمی گشت اگر کاری مانده و آماده نشده بود، به اتمام می رساند.

❖ وام پر برکت

بعد از مدتی به این نتیجه رسیدم که برای کارمان مکانی جدا اجاره کنیم و کمی کارمان را گسترش بدهیم، به همین خاطر وام دو میلیون ۵۰۰ هزار تومانی گرفتیم و با بخشی از آن دو باب مغازه کوچک شاید ۵۰ متر اجاره کردیم و با بخشی دیگر از وام چند دستگاه چرخ خیاطی و وسایل مرتبط با آن را خریدیم و چند برشکار و راسته دوز هم به مجموعه تولیدی خیاطی اضافه شدند. برای صحافی هم یک سطل چسب و یک میز برای کار تهیه کردیم. سفارش های بیشتری قبول کردیم. کارمان گسترش پیدا کرده بود، در زمینه خیاطی و از این راضی بودم، ظرف مدت کوتاهی توانستم اقساط چرخ ها را پرداخت کنم و به قول معروف از خود کار اقساط

گفتگو با بانوی کارآفرین محله توس که سختی های زیادی را برای رسیدن به موفقیت طی کرده

پشتوانه مان توکل و صبر است

سمیرا منشا دی - هنر خیاطی را که خوب یاد گرفته کارش را با یک چرخ خیاطی کوچک و با کمترین امکانات، در گوشه خانه اش آغاز کرده است. خودش می گوید توکل و پشتکار همان رمزی است که برای توسعه یک کسب و کار خانگی نیاز داشته. او «باعلی» گفته و آستین همت را بالا زده تا سفرهای پهن کنند برای خود و چند بانوی جویای کار. حالا حاصل تلاش و پشتکار این بانوی کارآفرین، یک کارگاه تولیدی لباس بوده که ۱۱ نفر از بانوان محله برایش کار می کردند. او در کنار کار خیاطی کار صحافی را هم به کمک همسرش به راه انداخته و مدتی هر دو کار را همزمان مدیریت کرده است.

او کارش را با کمترین امکانات و در مکانی کوچک که شاید ۵۰ متر هم نبوده شروع کرده است اما «اللهه سلمانی دوغ آبادی»، کارآفرین موفق محله توس ۹۱ توانسته در همین کارگاه کوچک که امروزه گسترده تر شده برای بانوان محله اش و جوانان فامیلشان اشتغال زایی کند و این میان توجه ویژه ای هم به بانوان سرپرست خانوار محله اش داشته باشد. سراغ این بانوی کارآفرین رفتیم تا پای حرف های او درباره مشکلات کارآفرینی بنشینیم. سلمانی معتقد است در بازار کساد امروز به اندازه کافی کار برای تولیدکنندگان داخلی وجود دارد، اما شرط و شروطی دارد.

بانوانی که برای کار خیاطی به منزلمان می آمدند، می دیدند که کارتن هایی برای چسب کاری در کنار منزلمان است و آن ها هم برای کار ابراز تمایل کردند و کار قبول می کردند

❖ طراحی را دوست دارم

از هنگامی که کودک بودم، به دوخت و دوز علاقه داشتم. اولین باری که پشت چرخ خیاطی نشستم، حتی نمی دانستم چطور باید ماکورا نخ کنم. شاید نیم ساعت پشت چرخ خیاطی مادر بزرگم نشسته بودم و فکر می کردم چطور نخ را از ماکوبه روی چرخ منتقل کنم، تا اینکه مادر بزرگم آمد و دید با چرخ خیاطی درگیرم. او یادم داد که چطور باید این کار را انجام بدهم، وقتی دیدم چه راحت است به کار کردن با چرخ خیاطی بیشتر علاقه مند شدم.

هنگامی که زمان تعیین رشته در دبیرستان شد، به خاطر همان علاقه ای که داشتم، رشته طراحی دوخت را انتخاب کردم. البته بیشتر از دوختن برایم طراحی لباس جالب بود؛ به همین

خاطر رشته طراحی دوخت را انتخاب کردم و همزمان به کار دوختن لباس برای مشتری هم مشغول بودم. کارهای عملی بسیار خوب بود، حتی در دبیرستانمان به خاطر طراحی خوبی که کرده بودم، به عنوان بهترین طراحی در بین دانش آموزان انتخاب شدم. بعد از دبیرستان بیشتر به دنبال کسب تجربه و درآمدزایی بودم زیرا با خودم تصور کردم چند سال هم درس خواندم اما بعد از اینکه فارغ التحصیل شدم، باید وارد بازار کار شوم اما بدون تجربه بنابراین ترجیح دادم وارد بازار کار بشوم.

❖ از خیاطی تا ایجاد کارگاه تولیدی

همزمان با اتمام تحصیلات با پسرعمه ام ازدواج کردم. بعد از اینکه ازدواج کردم، کار خیاطی ام را